

Kastekrig fra første parket

Jeg ankom første gang til Indien den 16. september 1990. Jeg var 20 år gammel og vidste meget lidt om kaster, intet om indisk politik. Jeg skulle bare op til bjergene, op til Old Manali og hænge ud sammen med de andre backpackere. Den 20. september, dagen efter at Rajiv Goswami havde antændt sig selv, steg jeg ombord på The Kalka Mail med kurs mod Himalaya.

Samme dag havde jeg set det ikoniske billede af den brændende student på forsiden af avisen, men min største bekymring var den omgang Delhi-belly diaré, som jeg netop havde påført mig på Main Bazaar Road i Delhi. Jeg fik en søvnløs nat på toget, med vandringer frem og tilbage mellem lokummet. Jeg kan stadig huske hvordan jeg gyngede frem og tilbage i hug-stilling, og gruede for at glide på det urinvåde gulv, mens svellerne passerede forbi gennem toilethullet mellem mine ben.

Jeg ankom næste morgen til Kalka Ganj, drænet for energi. Monsunen hang som en fugtig klud over banegården, og der var ingen videre transport. Vejene var spærret af vrede braminere, som kastede sten efter busserne. Men i Indien er der altid en vej, og da natten faldt på, var der alligevel en enkelt bus, der tog chancen. Glade smil, stemningen var høj og alt var godt, lige indtil vi passerede de første udbrændte busser i grøften. Rygterne svirrede ned gennem bussen om to nye selvaftbrændinger og sammenstød med politi. Chaufføren tog stadig længere pauser i små mørklagte landsbyer, og førte lange samtaler med de lokale på højlydt, uforståeligt hindi. Vi fortsatte tøvende.

Den første sten kom flyvende uden varsel, ud af natten og ind gennem ruden. Herefter kom de fra alle sider. Bussen blev et inferno af knust glas, og hule drøn af sten mod jern. Vi kastede os ned bag sæderne mens bussen fortsatte sin færd gennem natten. De fleste af ruderne var knuste, og bussen fuld af kold bjergluft. Vi stoppede i den næste landsby, drak chai

hele natten og kørte ikke videre.

Det tog fire dage at tilbagelægge de sidste par hundrede kilometer. Vi blaffede og gik, og passerede de mange blokader, som braminerne havde sat. Og hele vejen undrede jeg mig over hvorfor jævnaldrende indere fra middelklassen satte ild til sig selv, fordi de nu fik sværere ved at få arbejde i det offentlige. Men igen, der var så meget jeg ikke forstod dengang, og da jeg kom til Old Manali, forlod jeg den indiske virkelighed og forsvandt hinsides virkeligheden på Ish Café, med Bob Marley som den evige lydkulisse. "Buffalo soldier...fighting on arrival, fighting for survival".